

דף פה.

יעין משפט ב.ג.ד.

ז. יז. השוחט ונתנבללה או נמצאת טריפה פטור מלכשות^א, וכן חשו'ו שהחטו ואין אחרים רואים אותן שחזקה ששחיתתן מוקוללת פטורה מכיסוי.

דף פה :

יעין משפט ב.

יח. יח. השוחט אף שאינו צריך אלא לדם חייב בכיסוי^ב וכיול לעקר או לנחר^ג העוף או החיה להפטר מכיסוי.

א. ממשנה שם בדף פ"ה. וכחכמים בנטרפה מ"מ יכسوו בלי ברכה וה"ה אם יש ספק יכסוו בלי ברכה, אבל בחשו'ו שהחטו בלי רואים אסור לכסתות דחיישיןшибאו לאכול משחיתתן. כפ' החיים אותן צ"ק.

ב. משום דיכול לאכול ממנה אם רצה, וצריך לברך על השחיטה. ועיין בס"ט, בcpf' החיים אותן ט"ו.

ג. ודוקא עיקור או נחירה שאין חששшибאו לאכול ממנה ומינכראה מילתא אבל לא בשהייה ולא בדרשה ולא בהגרמה כי באלו לא מינכר הדבר, וה"ה בסכין פגומה לא מינכראה שהיא נבלה. כפ' החיים אותן ק"ד.
בשו"ת נו"ב תנינא חייו"ד סי' י"ד העלה גם אדם שיש לו עורות ושודות משלו ושלם היה שמאצד הדין אין איסור לצוד אותם כל שיש בו צורך אדם מ"מ יש בדבר זה מידת מגונה ואכזריות וגם איסור שמכניסו עצמו לסכנה וגורם הזכרת עוננותיוומי שצריך להזה ופרנסתו מצדיו זו אין לו ברירה אבל מי שאין עיקור כוונתו למחיתו אסור לעשות כן. כפ' החיים אותן ק"ג.